

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

Η ΘΥΣΙΑ

ΙΩΒ δὲν εἶμαι μὰ ἡ ψυχὴ μου
τὴν πίστιν της 'ς τὴ διάβα της δὲν χάνει·
οἱ πόνοι 'ς τὴν ἀγνὴ ζωὴ μου
τοῦ Σατανᾶ θαρρῶ πῶς εἶνε πλάνη.

Ἐ τὸν κόσμον τῆς ἀλήθειας τριγυρίζει
εἰκόνα χαρωπὴ 'ποῦ τὴν μαγεύει,
'ς τὰ μάτια κλεῖ τὸ φῶς καὶ τὸ σκορπίζει
'ς τοὺς τάφους 'ποῦ τὰ σώματα παιδεύει.

Φῦγε, ψυχὴ, θερμὴ ἀπὸ τὴ Δίκη·
δὲν ἔχεις πιά τὰ περασμένα κάλλη,
κ' ἂν θέλῃς σὺ νὰ γίνῃς Εὐρυδίκη,
'Ορφεὺς κ' ἐγὼ θὰ ξαναγίνω πάλι.

Μὲ τὴ φτωχὴ γλυκιὰ μου λύρα
θὰ κατεβῶ 'ς τὸν τάφο νὰ σὲ πάρω,
νὰ γίνω 'γὼ Θεὸς καὶ Μοῖρα
γιὰ Σέ, ψυχὴ, 'ποῦ θὲς τὸ Χάρο.

* Ἀθήναις. Ἰούλιος τοῦ 1895.